ΜΑΘΗΤΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Παιγνιδίσματα τῆς φαντασίας

Ἡ θέα ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, ἕνας μεγάλος πίνακας γεμάτος ζωή. Μιὰ φωτιὰ στὸν οὐρανό, ψηλὰ ἐκεῖ τὸ κάστρο ντυμένο στὶς χρυσαφιὲς φλόγες τῶν προβολέων, μιὰ ἀστραπὴ στὸ μαῦρο ἀτλάζι τοῦ οὐρανοῦ. Πέρα ἐκεῖ ὑψώνει τὸ τεῖχος του, πελώριος γίγας τὸ βουνό. Ρίχνει τοὺς ἰσκιους του στὴν πόλη. Στὸν οὐρανό, ἡ Ἑσπέρα ἔχει κιόλα ἀνάψει, χρυσᾶ πολυκάντηλα τ' ἀστέρια. Οἱ δρόμοι τῆς πόλεως λὲς κι' ἔχουν πλημμυρίσει διαμάντια ποὺ ἀστράφτουν. Γιρλάντες ἀπὸ φῶτα, μιὰ νότα γιορτῆς καὶ χαρᾶς. Τὸ θλέμμα μου ἀγκαλιάζει σὰν ἕνα σωρὸ ποὺ ἀστράφτει, τὰ φῶτα τῶν σπιτιῶν. Λὲς κι' ἀστέρια κατρακύλησαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ στολίσουν τὴν πιὸ ὄμορφη, τὴν πιὸ μαγική, μιὰ πόλη ὀνειρεμένη. Γλάστρες στὰ μπαλκόνια, λουλούδια ποὺ σκορποῦν εὐωδιά, σὰν τίποτα νὰ μὴν ἔχει ἀλλάξει, σὰν νὰ ζῆ ὁ παλπός, καλὸς καιρός. Ὁ μῶλος ἔχει φωτιστῆ ἀπὸ πλῆθος φωτάκια. Σὰν νὰ κρέμωνται ἀπὸ τὸν οὐρανὸ φαντάζουν τὰ φανάρια ποὺ στολίζουν τὰ 192 σκαλιὰ τοῦ 'Αγίου Νικολάου. Μὰ πρῶτ' ἀπ' ὅλα καὶ πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ θάλασσα. Ἡ θάλασσα ἡ γαλάζια, ἡ πορφυρένια, ἡ θάλασσα τῆς νύχτας. Μὲ τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι ἢ τ' ἀστέρια νὰ τὴ φωτίζουν. Ἡ θάλασσα ἡ ἀπέραντη, ἡ πανέμορφη μὲ τοὺς θρύλους καὶ τὶς παραδόσεις της. Εἶναι ἡ τεράστια, ἡ ὑγρὴ καρδιὰ τῆς πόλεως. Μιλῶ σὲ σένα τώρα, ἄγνωστέ μου κοσμοπολίτη. Ἄφησε τὴ ρουτίνα τῆς μεγαλουπόλεως κι' ἔλα ἐδῶ, στὴν Πάτρα. Ἐπισκέψου τὸ κάστρο κι' ἄσε τὴ φαντασία σου νὰ γυρίση στὴν παλιὰ ἐκείνη ἐποχή, μὲ τοὺς ἄρχοντες καὶ τὶς πυργοδέσποινες. Ἀνέβα στὸ Γηροκομεῖο κι' ἄφησε τὴν ψυχή σου νὰ νοιώση τὸ διάχυτο θεῖο μεγαλεῖο. Περιδιάβασε τοὺς δρόμους τῆς Πάτρας, πλησίασε τοὺς ἀνθρώπους της καὶ μίλησέ τους ἁπλᾶ. Θὰ βρῆς στὰ λόγια τους ἁπλοϊκότητα, καλωσύνη, στὴν ψυχή τους φιλοξενία. Θὰ νομίσης πὼς ὁ Ξένος Δίας δὲν εἶχε τὸ παλάτι του στὸν Ὄλυμπο, μὰ στὴν ὄμορφη αὐτὴ πόλη. Γνώρισε τὶς ὀμορφιές της κι' ἀγκάλιασε μὲ ἀγάπη κάθε μορφή της. Ἄφησε τὰ ὄνειρά σου νὰ λικνιστοῦν μαζὶ μὲ τὰ ὄνειρα τῶν κατοίκων της στὴ γαλάζια ἀπεραντοσύνη. Καὶ πέσ' μου ἂν δὲν μαγεύτηκες ἀπ' τὴν πόλη αὐτή, ὅπως ἐγώ, ποὺ αἰσθάνθηκα ταπεινὴ ἐμπρὸς στὸ φυσικὸ μεγαλεῖον της.

Η ΘΕΤΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΘΕΣΜΟΥ

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΕΠΙΜΕΛΗΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Μία σημαντικὴ μὲ ἀξιόλογη δράσι, ὑπηρεσία, ἀφιερωμένη στὴν καθοδήγησι καὶ ἀναμόρφωσι τῆς νεολαίας εἶναι ἡ ὑπηρεσία 'Επιμελητῶν τῶν Δικαστηρίων 'Ανηλίκων.

Στὰ περισσότερα σχεδὸν Πρωτοδικεῖα τῆς χώρας, ὅπου λειτουργοῦν δικαστήρια ἀνηλίκων ἔχουν ἐγκατασταθῆ τὰ τελευταῖα χρόνια ὑπηρεσίες ἐπιμελητῶν ἀνηλίκων.

Οἱ ἐπιμεληταὶ ἀνηλίκων εἶναι ἐπιστήμονες διαφόρων κοινωνικῶν κλάδων, ἔχοντες μετεκπαιδευθῆ εἰδικῶς, κατόπιν ἐξετάσεων, σὲ θέματα ψυχολογικά, κοινωνιολογικά, ἐγκληματολογικὰ καὶ παιδαγωγικά.

Κύριο ἔργον των ὁρίζεται ἡ πρόληψις καὶ ἡ καταστολὴ τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων. Ἔργο ὁλν. μὲ βαρύτητα καὶ σπουδαιότητα, ποὺ στὴν πρακτική του ἐφαρμογὴ παρουσιάζεται πολυσχεδὲς δυσκερές, λεπτὸ καὶ ἐπίπονο. Διότι κάθε περίπτωσι ἀνηλίκου, ποὺ εἴτε φαίνεται στὸ δικαστήριο μὲ ὀγκώδη δικογραφία ἐγκληματικῶν ἐνεργειῶν καὶ πράξεων, εἴτε εὑρίσκεται ὅπως λέγεται «ἐν ἠθικῷ κινδύνῳ», στὰ πρόθυρα δηλαδὴ τῆς ἐγκληματικότητος, δὲν εἶναι καθόλου ἁπλὴ ἀλλὰ συνυφασμένη μὲ χίλια δυὸ ἄλλα προβλήματα οἰκογενειακά, κοινωνικά, ψυχολογικὰ κ. ἄ. τὰ ὁποῖα πρέπει ὁ ἐπιμελητὴς μὲ διορατικότητα καὶ λεπτότητα νὰ ξεκαθαρίση καὶ κατόπιν νὰ κατατρώση τὸ σκέδιο τῆς ἀναμορφώσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τοῦ ἀνηλίκου στὴν κοινωνία. Σὲ κάθε δηλαδὴ συγκεκριμένη περίπτωσι ὁ ἐπιμελητὴς θὰ πρέπει νὰ ἔλθη σὲ ἐπαφὴ καὶ συνεργασία μὲ τὴν οἰκογένεια, τὸ σχολεῖο, τοὺς ἐργοδότας καὶ γενικώτερα μὲ τὸ ἄμεσο κοινωνικὸ περιβάλλον τοῦ ἀνηλίκου, νὰ ἐξακριβώση τὰ αἴτια τῆς ἀντικοινωνικῆς του συμπεριφορᾶς καὶ βάσει τῶν συμπερασμάτων του, νὰ προσπαθήση νὰ ἐξομαλύνη τὰ διάφορα ἐμπόδια, νὰ καλύψη τὶς διάφορες ἀνάγκες (ψυχολογικὲς ὑλικὲς) τοῦ ἀνηλίκου καὶ παρακολουθώντας τον ἕνα μεγάλο χρονικὸ διάστημα ἐντατικὰ καὶ ἐπίμονα, νὰ τὸν κατασταθῆ ὑγιὲς μέλος τῆς κοινωνίας. Ἐργασία δηλ. καθαρῶς ἐξατομικευμένη, χάριν τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνονται θαυμαστὰ ἀποτελέσματα.

Ὑπάρχουν σήμερον νέοι καὶ νέες, ποὺ ζοῦσαν ἄλλοτε σὰν περιθώριο τῆς ζωῆς, βουτημένοι στὸ βοῦρκο τῆς ἀντικοινωνικῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῆς ἐγκληματικῆς δράσεως, ποὺ χάρις στὴν ἐνεργὸ συμπαράσταση ἑνὸς ἐπιμελητοῦ ἢ μιᾶς ἐπιμελητρίας ἀποκατεστάθησαν πλήρως στὴν κοινωνία καὶ βαδίζουν ὑπερήφανοι, ἀναπνέοντες ἐλεύθεροι τὸν ἄνεμο τῆς ἀξιοπρεποῦς, τιμίας καὶ ἐργατικῆς ζωῆς.

Τὶς περισσότερες ὅμως φορὲς κοντὰ στὰ προβλήματα τῶν ἀνηλίκων βρίσκουν τὴν λύσι τους καὶ γενικώτερα οἰκογενειακὰ προβλήματα. Ἔτσι μὲ τὴν ἄκαμπτη ἐνεργητικότητα τῶν 'Επιμελητῶν γονεῖς ἐν διαστάσει ἀπεφάσισαν νὰ ξαναζήσουν ἑνωμένοι, γιὰ τὸ καλὸ τῶν παιδιῶν των, παράνομοι συμβιώσεις νομιμοποιήθηκαν μὲ τὸν γάμο, κλπ.

Οἱ 'Επιμεληταὶ ἀνηλίκων, προσφέρουν σπουδαῖο κοινωνικὸν ἔργον, ἐργαζόμενοι ἀφανῶς καὶ ἀδιακόπως στὶς ρίζες τοῦ ἔθνους, πρὸς ἐξυγίανσι καὶ ὀρθοπόδωσι τῶν νεαρῶν του βλαστῶν, ποὺ συλλήβδην ἀποτελοῦν τὸ μεγάλο παγκόσμιο πρόβλημα, ποὺ λέγεται «σύγχρονη νεολαία». Προσπαθοῦν νὰ ἐμφυσήσουν στοὺς καταρρακωμένους στὴν ψυφὴ καὶ τὸ σῶμα νέους, τὰ αἰώνια ἰδανικὰ καὶ τὶς ὑψηλὲς ἀξίες τοῦ 'Ελληνοχριστιανισμοῦ μας πολιτισμοῦ. Μοχθοῦν, νυχθημερὸν ἐργαζόμενοι, νὰ ἀναστήσουν στὶς ψυχὲς τῶν ταλαιπωρημένων καὶ εἰς τὴν παρανομίαν ἀρεσκομένων, νέων, τὶς ἀρετὲς τῆς ἠθικῆς, τῆς τιμιότητος καὶ ἐργατικότητος καὶ νὰ τοὺς ἐντάξουν στὴν ἀτέρμονη ἱστορικὴ φάλαγγα τῶν «καλῶν κἀγαθῶν» νέων τῆς ἀστραπτούσης ἐκ μεγαλείου φυλῆς μας.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

ΠΟΙΟΣ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΒΙΡΖΙΝΙΑ ΓΟΥΛΦ

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΑΛΜΠΗ

Εἶναι ἀναμφισβήτητο, ὅτι αὐτὸς ὁ θεατρικὸς λόγος τοῦ ΑΛΜΠΗ εἶναι μιὰ συγκλονιστικὴ μαρτυρία οἰκογενειακῶν σχέσεων, εἶναι ἕνας πλατὺς ἀντικατοπτρισμὸς τῆς σύγχρονης κοινωνικῆς ἀλήθειας στὸ πρόβλημα: γάμος.

Σ' ὅλη αὐτὴν τὴν τρίωρη σχεδὸν διάρκεια τοῦ ἔργου, ἐξελίσσεται ἡ δραματικὴ κλιμάκωσι τῶν ψυχονευρικῶν περιπτώσεων, οἱ ὁποῖες προέρχονται, ἀλλοίμονο, ἀπὸ τὶς ἀπόκρυφες μόνιμες καταστάσεις τῆς ἀτομικῆς καὶ κοινῆς ἀπογοητεύσεως, τοῦ προσωπικοῦ ἐξευτελισμοῦ καὶ τῆς ἀθλίας συμπεριφορᾶς, ἡ ὁποία σημειώνεται ἀπὸ τὰ συμβαλλόμενα μέρη τῆς κοινῆς συμβιώσεως.

"Ολες οἱ περιπτώσεις παίρνουν τὴν θέσι τους στὴ σκηνή, τακτοποιοῦνται θεατρικῶς πίσω, ἀπὸ μιὰ ἐπίφαση χιουμοριστικῆς διαλεκτικῆς. Ἀλλὰ ὁ ΑΛΜΠΗ, μεταχειρίζεται καὶ γενικώτερους πολιτικοκοινωνικοὺς ὅρους διὰ μέσου τῶν ὁποίων, σὺν ἕνα πολὺ ἀνθρώπινο «ἱστορικὸν ἀναπόφευκτον», ἐγχειρίζει ἀνηλεῶς τὰ ἐξαρτήματα — ἄτομα. Κι' ἐδῶ, ἡ κίνησι τοῦ Ἄλμπη, ἔχει τὴν θέσι μιᾶς ἀνατομίας, ὅπου τὰ ὑστερικὰ ἐπιφωνήματα μιᾶς γηρασμένης, μεθύσου, γυναικὸς συναγωνίζονται, τὰ σπαρακτικὰ συμπεράσματα τῆς δισπιστωθείσης πλέον ἀποτυχίας.

Κι' ὁ τρόπος τῆς ἀλληλοκατηγορίας, ἡ συνεχὴς παραθεση τῶν ὑπομνήσεων διὰ τὴν ἀποτυχημένη συμβίωσι, ἔχει μιὰ τραγικὴ γκάμα παραδείγματος γιὰ τοὺς ὑπολοίπους, ὁποιασδήποτε κατηγορίας καὶ τόπου.

Εἰς τὸ ἔργο εἰσέρχεται ἡ ὁρυδικὴ ἀπελπισία, ὄχι ὅμως μὲ τὴν μέθοδο τοῦ γαλλικοῦ κοινωνικοῦ ρεαλισμοῦ ἀλλὰ διαφορετικώτερα, ἴσως ὡς ὑπόμνησι, ὅτι πολλὰ τ' ἀπίθανα γιὰ τὴν λογική, εἶναι καὶ παραμένουν ἡ προσφυγή, ἡ καταφυγή. Καὶ στὴν ἐπίκαιρη στιγμή, ὁ Ἄλμπη παρουσιάζει τὸ μυστικό του, ποὺ εἶναι τὸ σωσίβιο φαντασίωση.

Ὑποδεικνύει, ὁ Ἄλμπη, ὅτι γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο, ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἀπομακρύνει πρὸς στιγμὴν, ἀπὸ τὴν βασανιστικὴ ἐπαφὴ τοῦ νέου κύματος δηλαδὴ τῆς διαμαρτυρίας διὰ τὴν δουλεία τοῦ ἀγχους, εἶναι ἡ φαντασίωση.

Καὶ ἡ τραγικὴ παράθεση τοῦ εὑρήματος τοῦ ψεύτικου παιδιοῦ ἀπὸ τὴν σύζυγο καὶ ὑστερώτερα ὁ θάνατός του — ἐκδίκησι, ἀπὸ τὸν σύζυγο, κλείνει ὅλη τὴν σπαρακτικὴ πεμπτουσία τοῦ εἴδους, ἀλλὰ σὲ πολὺ μεγαλύτερο ἐπίπεδο ψυχικῶν συγκροσεων, ὡς ἐπακόλουθο. Ἔργο μὲ βαθειὲς διεισδύσεις στοὺς μυστικοὺς κόσμους τῆς ψυχῆς, ἔχει μιὰ μοντέρνα τεχνικὴ διαλόγου.

Εἰδικώτερα, βέβαια, ἐδῶ ἡ διάθλαση τοῦ χρόνου, δηλαδὴ τὸ παρον νὰ κινεῖται ψυχογραφικά, μεταξὺ παρελθόντος καὶ μέλλοντος, εἶναι ἕνα κοινὸ σημεῖο προσεγγίσεως τοῦ μεταπολεμικοῦ θεάτρου. Στὸν Ἄλμπη, ὅμως ἐνσωματώνεται τεχνικά, ὡς ἕνα λυσσῶδες συμπέρασμα, ὡς μια ἀπόρροια ἐνδομύχων προσδοκιῶν, αὐτοεξευτελισμοῦ ὀμφοτέρων.

Τὴν στατικότητα, τοῦ ἔργου, τὶς ὀκνικὲς ἐναλλαγὲς καὶ ἐξουθενωτικὲς συναισθηματικὲς μεταπτώσεις, τὶς ἀντιμετώπισαν ἐπάξια, οἱ ἐξαίρετοι κ. κ. Ἀγγελίδου, Σώκου, Λαζάνης, Κουγιουμτζῆς. Παράσταση: Πνευματικὴ τροφὴ γιὰ τὴν Πάτρα.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΠΡΑΤΣΙΚΑΣ

ΚΑΙΡΙΚΑΙ ΠΡΟΓΝΩΣΕΙΣ 10 ΗΜΕΡΩΝ

ΓΕΝΕΥΗ. — Ὡς προκύπτει ἀπὸ τὰς ἐπιστημονικὰς ἀνακοινώσεις, τὰς ὁποίας ὑπέβαλον κατὰ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῆς Παγκοσμίου Μετεωρολογικῆς Ὀργανώσεως τοῦ ΟΗΕ 53 ἐπιστήμονες ἀπὸ 13 χώρας, ἡ ἐξέλιξις τῆς τεχνολογίας ἐπιτρέπει ἤδη τὴν πραγματοποίησιν καιρικῶν προγνώσεων 10 ἡμερῶν. Αἱ τεχνικαὶ δυνατότητες ὑπάρχουν καὶ ἠμποροῦν νὰ ἐφαρμοσθοῦν, τονίζουν εἰς τὰς ἀνακοινώσεις των οἱ ἐν λόγῳ ἐπιστήμονες. Αὐτὸ τὸ ὁποῖον χρειάζεται ἀκόμη εἶναι ηὐξημένη διεθνὴς συνεργασία καὶ ηὐξημένα μέσα.

ΑΣΥΝΗΘΗΣ ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΑΓΕΤΩΝΑΝ

ΣΗΑΤΤΛ. — Μηχανικοὶ τῆς Γεωδετικῆς Ὑπηρεσίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν διεπίστωσαν ὅτι πολλοὶ παγετῶνες τοῦ βορειοδυτικοῦ τμήματος τῆς Ἀμερικανικῆς ἠπείρου κινοῦνται μὲ τὴν ἀσυνήθη ὡριαίαν ταχύτητα τῶν 60 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἡ συνήθης ταχύτης τῶν παγετώνων αὐτῶν εἶναι 30 ἕως 60 ἑκατοστὰ τὸ εἰκοσιτετράωρον. Τὰς παρατηρήσεις των οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἔκαμαν μὲ τὴν βοήθειαν φωτογραφιῶν ἐκ τοῦ ἀέρος. Πάντως, ἡ ἀσυνήθης κινητικότης τῶν παγετώνων δὲν φαίνεται νὰ ἔχη σχέσιν μὲ τὴν ἐπιδεινώσιν τοῦ κλίματος, οὔτε μὲ παλλιρροιακὰς ἀναστατώσεις καὶ σεισμικὴν δραστηριότητα.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΑ & ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΧΑΡ. & ΙΩ. ΚΑΓΙΑΦΑ
ΠΑΤΡΑΙ — ΑΘΗΝΑΙ
Ἑρμοῦ 14 — Αἰόλου 68
ΕΙΝΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΥΝ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ
ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἐπιθεωρήτρια Σχολείων

ΜΙΑ ΑΞΙΑ ΕΛΛΗΝΙΔΑ

Ὄχι ἡ πρώτη Ἑλληνίδα, ἀλλ' ἡ πρώτη Εὐρωπαία ἦταν ἡ Σεβαστὴ Καλλισπέρη ποὺ πῆρε θριαμβευτικὰ τὸ πρῶτο δίπλωμα τῆς Σορβόννης, στὴ νεαρὴ ἡλικία της.

Αὐτὸς ὁ θρίαμβος — ἰσότιμος καὶ κάτι παραπάνω μὲ τὶς νίκες τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων — τὴν ἔκανε διάσημη.

Κάποτε, μιὰ δασκάλα της ἐκάλεσε τὸν ἁρμόδιο ἐπιθεωρητὴ τῶν Σχολείων γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν νεαρὴ Καλλισπέρη, στὸ μάθημα τῆς Ψυχολογίας.

Πῆγε πράγματι, ὁ ἐπιθεωρητὴς στὸ Σχολεῖο τῆς ἔκαμε μερικὲς ἐρωτήσεις, συνεζήτησε μὲ τὴ νεαρὴ μαθήτρια, τὴν ἄκουσε μὲ θαυμασμὸ καὶ ἔμεινε κατάπληκτος. Πρὶν νὰ φύγῃ, τῆς εἶπε:

—Ἐοῦ παιδί μου, δὲν μαθαίνεις. Ξέρεις νὰ διδάσκης καλύτερα ἀπὸ μᾶς!

Στὴ Σορβόννη ἡ Καλλισπέρη ἔμεινε ἕξη χρόνια. Κάποτε, ἕνας νεαρὸς Γάλλος σπουδαστὴς γυιὸς πλουσίου βιομηχάνου τῆς Λυών, τὴν ἀγάπησε καὶ τῆς πρότεινε νὰ παντρευτοῦν.

Ἡ Καλλισπέρη τὸν εὐχαρίστησε «γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τῆς ἔκανε» — ὅπως τοῦ εἶπε.

—Ἀλλ' ἂν ἦταν γιὰ νὰ παντρευτῶ, πρόσθεσε, δὲν εἶχα λόγο νὰ ξεκινήσω νὰ ἔρθω στὴ Γαλλία. Αὐτὸ γινότανε καὶ στὴν πατρίδα μου!

Ἐπέμενε ὁ νεαρός. Στὸ τέλος, μὲ τὴ χάρι ποῦ διέκρινε τὶς ἀπαντήσεις της τοῦ εἶπε ξαφνικά:

—Ἡ καρδιά μου εἶναι πρὸ πολλοῦ δοσμένη στὸν Πλάτωνα! Καὶ γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀγάπη μου θὰ μείνη αἰώνια πλατωνική!

Ἀφοῦ ἔμεινε γιὰ πολλὰ χρόνια διευθύντρια τῆς Σχολῆς τῶν Σεβρῶν ἐκλήθη ἀπὸ τὸν τότε Γάλλο ὑπουργὸ τῆς Παιδείας, ὁ ὁποῖος τὴν ρώτησε:

—Εἶσθε Ἑλληνίς;

—Μάλιστα, κύριε ὑπουργέ, ἀπάντησε ἡ Καλλισπέρη ἀτάραχη. Ἔχω αὐτὴν τὴν τιμήν!...

Χαμογέλασε, τότε, ὁ ὑπουργὸς καὶ εἶπε εὐγενικά:

—Ὦ... κὲλ ὀνέρ... κὲλ ὀνέρ! Φῶς ἀπ' τὴν Ἑλλάδα!...

Στὰ 1893, ἡ Καλλισπέρη ψύρισε, μ' ἕνα σωρὸ δάφνες, στὴν Ἑλλάδα καὶ ἀφοσιώθηκε στὴν ἐνίσχυσι τῆς ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως ἀφοῦ εἶχε δημιαυργήσει πανευρωπαϊκὴ φήμη.

Ἐργάστηκε, ἐδῶ, πολλὰ χρόνια ἀκούραστα καὶ ἀδιάκοπα. Καὶ ὁ ρόλος της, ὡς ἐπιθεωρητρίας τῶν δημοτικῶν Σχολείων, ἀφῆκε ἐποχὴ καὶ ἀπετέλεσε πραγματικὸ σταθμὸ στὰ ἐκπαιδευτικὰ χρονικὰ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Δάσκαλοι καὶ δασκάλες τὴν ἐλάτρευαν καὶ ζητοῦσαν πάντοτε νὰ φωτίζωνται ἀπ' τὴ φωτεινή της διάνοια ποὺ ἐσκόρπιζε, πάντα, εὐεργετικὸ φῶς, μὲ τὸ δικό της μεταδοτικὸ σύστημα καὶ μὲ τὸ δικό της εὐγενικό τρόπο. Γι' αὐτὸ καὶ στὴν ἐποχή της καὶ μετὰ τὸ θάνατό της ἀκόμα, εὐλογοῦσαν τ' ὄνομά της ποὺ γράφτηκε σὲ μιὰ ἀπ' τὶς καλύτερες σελίδες τῆς ἱστορίας τῶν ἐπιφανῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΟΥΤΩΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

γωγῆς καὶ παιδεύσεως, τόσον ὑπὸ τὰ Κεφαλαιοκρατικὰ καθεστῶτα, τὰ Μοναρχιτλεροφασιστικά, ὅσον καὶ ὑπὸ τὰ πάσης φύσεως σοσιαλκομμουνιστικὰ τοιαῦτα. Καὶ οὔτω, παρ' οἱασδήποτε μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν περὶ «συνυπάρξεως» συμφωνίας, αἱ προθέσεις θ' ἀποκαλύπτωνται ἀλληλοεξοντωτικαὶ ἑκατέρωθεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, μέχρις οὗ ἐπέλθη ἡ διὰ τῆς ἀλληλοεξοντώσεώς των κάθαρσις! Καὶ ἐάν, οὐκ ἤττον ὅμως, ἡ σημερινὴ ἐνωτικὴ διὰ τὰς ἐκκλησίας προσπάθεια δὲν θὰ «φθάσῃ», ἵνα ἐγκαίρως ἐπιβληθῆ καὶ προλάβῃ τὴν ἐξάντλησιν τοῦ ἀπὸ τοῦ 1912 ἔτους ἀρξαμένου («Ἀρμεγεδών»), ὡς ἀπὸ τοῦ 1896 ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ 'Αγίου 'Ανδρέου διεκηρύχθη εἰς τὴν διὰ παοῶν, ὡς γνωστόν, διότι ἡ ἕνωσις αὕτη τῶν Ἐκκλησιῶν θὰ ἔχῃ καταστῆ τελικῶς πραγματικότης, τόσον Δογματικὸς διὰ τοῦ ἐπεγνωσμένου Χριστιανισμοῦ, ἵνα καὶ κατὰ Παῦλον εἴπομεν, ὅσον καὶ διανοητικῶς, διὰ τῆς κοινῆς γλώσσης καὶ Παιδείας, δηλονότι ὑπὸ τὴν ἕνωσιν ταύτην τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ὁριστικῶς οἱ λαοὶ θὰ εὕρωσιν ἀσφαλὲς καταφύγιον. Ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐμπεδώσεως τῆς κατὰ τὸ Χριστιανικὸν Πολίτευμα θεμελειώδους ἀρχῆς, τῆς τοῦ Σταυροῦ βεβαίως, καθ' ἥν, ὁ ἄνθρωπος, ὡς κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν θεοῦ προσωπικότης, εἶναι κυρίαρχος καὶ τὸν κατὰ Κόσμον ἀγαθὸν, καὶ οὐκὶ δεσμώτης τούτων, ὡς τὸν θέλουν καὶ τὸν καθηλώνουν τὰ σημερινὰ ἀνὰ τὸν Κόσμον διάφορα πολιτικὰ — Κομμουνιστικὰ ἢ μὴ Καθεστῶτα. Ναί, ὁ ἀληθὴς Χριστιανισμός, ὡς κατὰ Ἰωάννην καὶ Παῦλον ἐπεγνωσμένος τοιοῦτος διακηρύσσει, δὲν ἐπιβάλλει τὴν κατάργησιν τοῦ ἀπὸ Δημιουργίας δικαιώματα ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῶν κατὰ Κόσμον ἀγαθῶν, διότι ἡ κατ' εἰκόνα θεοῦ κυριαρχία εὑρίσκεται ἀκριβῶς εἰς τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, καὶ οὐκὶ εἰς τὸ διὰ τὴν σημερινὴν ἀτομικὴν δέσμευσιν ἑκάστου (κρατικὴν ἢ προσωπικὴν) διὰ τινα μόνον ἀγαθὰ ΜΙΣΟΣ.

Διὸ καὶ σήμερον, μακρὰν τοῦ κατὰ Χριστὸν ΒΙΩΜΑΤΟΣ ἀτόμων καὶ λαῶν τὰ γεγονότα τοῦ ΜΙΣΟΥΣ τούτου μᾶς κυβερνοῦν καὶ μᾶς ὁδηγοῦν εἰς τὴν νέαν φρίκην τῆς Παγκοσμίου ἀναφλέξεως!...

Ἂς ἑνωτισθῶσι, λοιπόν, οἱ σημερινοὶ Θρησκευτικοὶ ἡγέται τὴν ὑπὸ τοῦ 'Ιωάννου τοῦ Χρυσοστόμου διακήρυξιν, καθ' ἥν: 'Ο ἄρχων — πᾶς ἄρχων — πρέπει νὰ ὠφελῇ κατὰ πάντα τοὺς ἀρχομένους, ἄλλως πρέπει νὰ ἀπέρχεται, ἢ ὡς μὴ ἀκούομενος νὰ καταβιβάζεται ἀπὸ τῆς ἀνωφελοῦς του ἐξουσίας. Δι' αὐτῆς λοιπὸν τῆς ἀδαμαντίνης βάσεως, τόσον τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅσον καὶ ἡ ἐντατικὴ δραστηριότης Ρώμης — Κωνσταντινουπόλεως, θὰ ὑψωθῶσιν εἰς τὴν κατὰ πνεῦμα θεοῦ γνῶσιν, ἵνα πλεύσουν ἀφόβως καὶ ἀκινδύνως τὰς «σχοινίας» τῶν ὑφισταμένων πρὸς λύσιν μυρίων ἐν προκειμένῳ προβλημάτων, ἵνα πάντες «καταντήσωμεν» καὶ εἰς τὴν ἑνότητα τῆς Πίστεως καὶ εἰς τὴν δι' αὐτῆς ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, τῆς αἰωνίου καὶ δημιουργικῆς ταύτης δυνάμεως πρὸς πᾶσαν ΑΚΑΤΑΛΥΤΟΝ ΟΙΚΟΔΟΜΗΝ ΓΕΝΟΙΤΟ!...

ΓΑΒΡΙΗΛ ΙΩΑΝ. ΑΡΝΕΛΑΟΣ

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΠΡΟΩΘΟΥΝ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΕΩΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

τοῦ προσωπικοῦ ἀνέρχονται εἰς 100.000 δολλάρια.

Αἱ δαπάναι ταξιδίου δημιουργοῦν ἐπίσης μίαν ἀλυσωτὴν ἀντίδρασιν εἰς ἄλλους κυρίους ἐπιχειρησιακοὺς τομεῖς — ἐργοστάσια ἀεροπλάνων καὶ ἄλλων μεταφορικῶν μέσων, ὡς καὶ σειρὰν ὅλην ταξιδιωτικοῦ ἐξοπλισμοῦ καὶ συναφῶν εἰδῶν καὶ ἐξαρτημάτων.

Ἕνα ταξιδιωτικὸν δολλάριον ἀποτελεῖ νέον χρῆμα διὰ μίαν πόλιν ἢ κοινότητα. Δὲν ἀπορροφᾶ οὐδὲ ἴχνος ἀπὸ τοὺς τοπικοὺς πόρους. Καὶ προσφέρει κεφάλαιον πρὸς οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν.

Πέραν τῆς ἀξίας του ὡς ζωτικῆς οἰκονομικῆς δυνάμεως, ἐνισχύει τὴν προοπτικὴν τῆς εἰρήνης καθὼς τὰ ἑκατομμύρια τῶν ξένων περιηγητῶν σχηματίζουν μίαν νέαν εἰκόνα τῆς ἀξίας καὶ τῶν ἐπιδιώξεων τῶν ὄλλων χωρῶν. Οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ἐπὶ παραδείγματι, ἀνακαλύπτουν ὅτι ἡ Ἀμερικὴ εἶναι ἐκείνη ὅπου ἄνθρωποι κάθε ἐθνικότητος εἶναι δυνατὸν νὰ ταυτίσουν τὴν ὕπαρξίν των' ὅτι ἡ χώρα ἀποτελεῖ ἕνα μωσαϊκὸν ἀπὸ πολλοὺς λαούς, ποικίλλοντα μορφωτικὰ ἐπίπεδα καὶ μεγάλους πολιτισμοὺς οἱ ὁποῖοι ἔχουν μορφοποιήσει τὴν ἀνθρωπίνην Ἱστορίαν.

Ἡ οὐσία ἑνὸς ἑκάστου τῶν ὡς ἄνω παραγόντων καὶ ἡ συρροὴ ὅλων δὲν ἀπαντῶνται ἁπλῶς εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ἀποτελοῦν τὴν Ἀμερικὴν αὐτὴν καθ' ἑαυτήν.

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Ὁ ἀτυχὴς Νῖκος Βερύκιος, ποὺ ἠκρωτηριάσθη καὶ εἰς τοὺς δύο πόδας ἀπὸ τὸ φέρρυ - μπὼτ Ρίου — Ἀντιρρίου, μὴ τυχὸν οὐδεμιᾶς ἀποζημιώσεως ἢ συντάξεως καὶ μὲ χαινούσας ἀκόμ